

A Natural Resources Defence Council jelentésének rövid összefoglalója

Az amerikai szervezet egy 4 éves, a palackozott vizeket előállító élelmiszeripari tevékenységgel kapcsolatos kutatás eredményét hozta nyilvánosságra. A munka során 103 fajta palackozott víz 1000 mintáját vizsgálták akkreditált laboratóriumok segítségével. Megállapításait az alábbiakban rövidítve közöljük.

1. A palackozott vizeket gyártó cégek óriási összegeket költenek arra, hogy meggyőzzék a fogyasztókat termékeik tisztaságáról és biztonságosságáról. Ez már csak azért is szükségszerű, mert a palackozott vizeknek a csapvizekhez viszonyított ára a 240-szerestől a több mint 10000-szeresig terjed – valahogyan igazolni kell az ekkora árkülönbséget. A reklámok

egy része persze félrevezető, általában azt a képet igyekszik kelteni, mintha a víz különleges természeti környezetben található forrásokból származna. Hogy ez nem feltétlenül van így, példa rá egy „forrásvíz”, amelynek címkéjén egy

tó és egy nagyszerű hegyvidék látható, ám a vizet adó kút valójában közvetlenül egy ipari üzem autóparkolója és egy veszélyeshulladék-lerakó mellett található, ráadásul – az ipari eredetű kemikáliáknak köszönhetően – alkalmanként a határérték fölötti szennyezettséget mutat.

2. Kormányzati és ipari becslések szerint a palackozott vizek 25%-a egyszerű csapvíz (40%-a pedig csapvíz eredetű).

3. A szabályozás tekintetében több szempontból is komoly hiányosságok tapasztalhatók, melyeket 5 pontban, illetve 12 alpontban foglaltak össze. Az alábbiakban ezek közül ismeretünk néhányát röviden: például az ivóvízhálózatban forgalmazott vízben egyáltalán nem megengedett a coli baktériumok jelenléte (a magyar jogszabályok is ugyanilyen szigorúak!), míg a palackozott vizekben ennél megengedőbb a szabvány. Ráadásul a csapvizet naponta 3-4 alkalommal

kötelesek ebből a szempontból vizsgálni, a palackozott vizeket csak hetente egyszer. A csapvíz esetében szigorú előírások vonatkoznak bizonyos toxikus vagy rákkeltő anyagokra, mint például a ftalátokra (ezek a műanyagokban, így a vizek forgalmazásában használatos palackokban is megtalálhatók). Éppen ezért érdekes, hogy ilyen vizsgálatokat a palackozott vizek tekintetében nem kell elvégezni.

4. Bár a palackozott vizek általában jó minőségűek, mégis a nagyközönség számára hozzáférhető adatok meglehetősen szerény mennyiségben állnak rendelkezésre. Az előírások betartását ellenőrző hatóság meglehetősen alulfinanszírozott, átfogó munkát ezért nem tud

végezni. Ennek ellenére rendszeresen fedeznek fel olyan palackozott vizeket, amelyek a határérték feletti szennyeződést tartalmaznak.

A vizsgált 103-féle víz esetében 23-nál találtak olyan mértékű szennyezettséget (általában arzént vagy rákkeltő szerves vegyületet), amellyel a

szigorúbb határértékeket alkalmazó tagállamokban (pl. Kalifornia) fennakadt volna a rostán. 8 vízmárka esetében az arzén-koncentráció olyan magasnak bizonyult, hogy az már egészségügyi kockázatot jelentett. 18-féle víz esetében a bakteriális szennyezettség volt olyan mértékű, hogy ezek az Európai Unióban például nem lettek volna forgalomba hozhatók.

A jelentés végső összességében a tanulmány szerzői érdekesen fogalmazták meg konklúziót: megállapították, hogy **„a csapvizek esetében nagyobb az egészségügyi kockázat, ám arra sincsen biztosíték, hogy a palackozott vizek biztonságosabbak.”**

*A Natural Resources Defence Council
1999. évi jelentése alapján
MB*